

Arrest

nr. 156 290 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp X bij Peqin (arrondissement Elbasan, Albanië) waar u landbouwer was. Waar u voor 1990 werkzaam was voor een coöperatieve, werd u nadien eigenaar van de door u bewerkte grond. Toen u in 1992 een stuk grond kreeg toegewezen door een plaatselijke commissie, betwistte Z. M. (...), één van uw mededorpsbewoners en plaatselijk winkelier, de grootte van uw perceel. Er ontstond een ruzie waarbij Z. (...) u lastigviel door u niet naar uw grond te laten gaan en tevens uw kinderen sloeg. Hoewel u de situatie bij de gemeenteraad aanklaagde werd er niet op gereageerd. Op 10 april 1993 kwam Z. (...) u

opnieuw zeggen dat u geen recht had het betwiste stuk grond te bewerken. Het dispuut liep uit op een aanval door Z. (...), die u met een bijl sloeg. Hij verwondde u aan uw hoofd. U werd door uw echtgenote verzorgd en u besloot zich te wreken. U liet via een neef van Z. (...), T. M. (...), weten dat Z. (...) niet meer voor uw deur mocht langskomen of u hem anders zou vermoorden. Toen Z. (...) op 11 april 1993 samen met zijn zoon A. (...) alsnog voorbij uw woning kwam, werd u kwaad. Toen Z. (...) u begon uit te schelden nam u een geweer en schoot Z. (...) dood. Nadat u bij het lichaam van Z. (...) kwam zag u dat hij in het bezit was van een pistool. U schoot daarop met dat pistool nogmaals op het lichaam van Z. (...).A. (...), die zijn vader vergezeld, liep weg. Omdat u uw echtgenote en kinderen verwachtte, sleepte u het lichaam van Z. (...) naar uw koer. Daarop vertrok u naar uw echtgenote die een eind verderop het vee hoedde. U vertelde haar dat u Z. (...) had vermoord en dat u naar het buitenland vertrok. U trok illegaal naar Griekenland, waar u gedurende tien jaar illegaal verbleef en werkte. Op 26/12/1997 werd u bij verstek veroordeeld tot een levenslange celstraf. Uw broer M. (...) werd veroordeeld voor medeplichtigheid aan de moord. In 1999 kwam u voor de eerste keer terug naar Albanië. U vernam er dat behalve u ook uw broer M. (...) werd beschuldigd van de moord op Z. (...). U vernam er eveneens dat M. (...) na het incident naar het buitenland was gevlucht. Uw echtgenote vertelde u dat na de moord A. (...) uw zoon E. M. (...) probeerde te vermoorden. Nadat uw echtgenote een klacht indiende tegen A. (...), werd deze gedurende een dag vastgehouden door de politie. Uiteindelijk verhuisde de familie van Z. (...) naar Durres (Albanië). U zelf besloot naar de stad Elbasan (Albanië) te verhuizen. U bouwde er aan een woning. U verbleef telkens enkele dagen in Albanië, waarna u steeds naar Griekenland terugkeerde. Terwijl u in Griekenland verbleef, vernam u van uw echtgenote dat uw zoon B. (...) (O.V(...)) omwille van bedreigingen naar zijn zus in Kukës (Albanië) was verhuisd. U vernam dat in 2000 leden van een verzoeningscommissie naar de familie van Z. (...) waren gestuurd om verzoening te vragen. Wie wat regelde weet u echter niet. De verzoening werd uiteindelijk afgewezen. Op 16/09/2003 was u thuis in Elbasan. U was net teruggekeerd uit Griekenland, wanneer u werd gearresteerd. U werd opgesloten in de gevangenis van Peqin, waar u een maand in voorarrest zat. U tekende beroep aan tegen uw eerdere levenslange veroordeling. Uiteindelijk werd het vonnis herzien en kreeg u zestien jaar opgelegd. Wanneer de familie van Z. (...) op de hoogte kwam van de strafvermindering maakten via uw broer H. (...) – die gehuwd was met een zus van de weduwe van het slachtoffer - duidelijk dat ze bloedwraak wilden, waarbij ze u viseerden. Indien ze u niet te pakken zouden krijgen zouden ze zich op uw zonen wreken. In 2004 werd ook uw broer M. (...) gearresteerd. In 2009 ging uw echtgenote naar de verzoeningscommissie, waar ze vertelde dat jullie in bloedwraak waren. Ze vroeg er om met de familie van het slachtoffer te onderhandelen over verzoening. Wanneer leden van de verzoeningscommissie de familie van Z. (...) wilden bezoeken, werden ze afgewezen en zei men hen dat ze bloedwraak wilden. Op 25 oktober 2014 werd u vrijgelaten uit de gevangenis. U vernam dat uw zoon B. (...) in België verbleef. Waar E. (...) verbleef wist u niet. Ook wist u niet waar uw broer M. (...) na zijn vrijlating ging wonen. Op 31 oktober 2014 nam u een bus naar het centrum van de stad Elbasan om een reispaspoort aan te vragen. Toen u uitstapte aan een bushalte zei een jonge onbekende man uw naam en vroeg u of u pas was vrijgelaten. Hoewel u ontkennend antwoordde, bleef hij herhalen dat u wel de betreffende persoon was en voegde eraan toe dat u niet aan de dood zou ontsnappen omdat u zijn vriend had vermoord. U stapte naar een verkeersagent die in de buurt stond. U vertelde de agent wat u had meegemaakt. Toen de agent u vroeg om wie van de omstaanders het ging, stelde u vast dat de dader er niet meer was. U keerde terug naar huis zonder een officiële aangifte te doen van de bedreiging. Daags na het voorval, op 1 november 2014, nam u opnieuw de bus om een paspoort aan te vragen. Nadat u de formulieren in het politiebureau had ingevuld, zag u uw wijkagent. U vertelde hem over het voorval van de vorige dag. Hij vroeg u of u de naam van de dader kende en stelde u voor een aangifte te doen. U besloot geen aangifte te doen omdat u dacht dat de zaak zou overwaaien. Uw wijkagent regelde u een taxi naar huis. Op 4 november 2014 werd u gebeld met de mededeling dat uw paspoort klaar was en dat u die kon komen afhalen. U belde de wijkagent en vertelde hem dat u op 5 november 2014 uw paspoort wilde afhalen. U werd door de wijkagent vergezeld naar het kantoor toen u uw document ging halen. Rond 11 november 2014 kreeg u een anonieme dreigtelefoon op de GSM van uw echtgenote die u na uw vrijlating gebruikte. De volgende dag kreeg u twee anonieme dreigtelefoons. U besloot het toestel af te sluiten. Op 14 november 2014 nam u een taxi naar het politiecommissariaat en gaf uw toestel aan de agenten. U vertelde er over de dreigtelefoons terwijl de agenten uw klacht noteerden. Eveneens vertelde u er over het eerdere voorval aan de bushalte waarbij u door een onbekende werd bedreigd. Omdat u voor uw leven vreesde besloot u om uw zoon B. (...) in België te komen vervoegen. Op 15 november 2014 vertrok u om 11 uur in de ochtend samen met een vriend, E. S. (...), per wagen naar Griekenland. Vanuit Griekenland nam u een vliegtuig tot België waar u op 17 november 2014 een asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Albanees paspoort (dd.05/11/2014, geldig tot 04/11/2024); uw internationale Albanese geboorteakte

(dd.04/11/2014); een akte van familiesamenstelling (dd.04/11/2014); een attest van vrijlating uit de gevangenis (dd.24/10/2014); een attest van de verzoeningscommissie "Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqiperise" (Missionarissen voor Vrede en Verzoening van Albanië) ter staving van de bloedwraak waarin u verkeert; een bundel documenten met betrekking tot het incident van 1993, het onderzoek en de gerechtelijke procedure; een attest van de Rechtbank van Eerste aanleg aangaande een klacht die werd geregistreerd (dd.21/01/2015) en een proces-verbaal met uw klacht over een bedreiging (dd.14/11/2014).

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande het incident in april 1993, niet stroken met de gegevens in de door u neergelegde gerechtelijke documenten. Zo verklaarde u op het moment van het schietincident alleen thuis te zijn geweest. U benadrukte dat uw broer M. (...) niet aanwezig was tijdens het incident. Hij zou net als uw echtgenote enkele kilometers verderop het vee aan het hoeden zijn geweest. Verder verklaarde u dat enkel Z. (...) en diens zoon A. (...) aanwezig waren op het moment dat u Z. (...) heeft vermoord (gehoor CGVS I, p.9 en CGVS II, p.13,14,15). Uit de door u neergelegde vonnissen blijkt echter dat behalve u, ook uw broer M. (...), bij het incident aanwezig was. Uit diezelfde documenten blijkt bovendien dat behalve Z. (...) en zijn zoon A. (...) ook een andere zoon van Z. (...), M'. (...), aanwezig was bij het incident. Geconfronteerd met deze gegevens stelde u enkel dat A. (...) opzettelijk foutieve verklaringen aflegde over uw broer M. (...) om uw broer erbij te luizen (gehoor CGVS I, p.9). Die uitleg is echter een blote bewering. Dat er aan uw verklaringen ter zake niet het minste geloof kan worden gehecht blijkt overigens uit de verklaringen van uw zoon B. M. (...). Hij verklaarde immers dat - hoewel hij heel jong was op het moment van de feiten - hij net zoals zijn moeder en zijn beide zussen de bewuste dag thuis was. Wanneer hij enkele schoten hoorde wilde hij naar buiten gaan kijken, maar werd tegengehouden door zijn moeder. B. (...) stelde ook dat Z. (...) vergezeld van zijn twee zonen voorbij jullie woning kwam op het moment van het incident. Wanneer u na het schietincident binnen kwam was u volgens B. (...) gewapend en vergezeld van uw broer M. (...) en verklaarde B. (...) dat jullie (beiden) vertrokken (gehoor CGVS I zoon, p.11,12). Overigens is het opmerkelijk dat uw zoon B. (...) bij zijn tweede gehoor, op dezelfde dag als uw eerste gehoor, zijn verklaringen plots aanpaste en verklaarde dat hij van u had vernomen dat zijn oom M. (...) niet aanwezig was bij het incident. Ook poneerde B. (...) dat de twee zonen zijn oom M. (...) valselijk hadden beschuldigd van medeplichtigheid (gehoor CGVS II zoon, p.3). Gelet op bovenstaande vaststellingen komt uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.

Voorts moet gewezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt die ertoe doet besluiten dat de situatie waarin u stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (gjakmarrja), zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een "sociale groep" beschouwt en oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht. Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude ere- en gedragscode. Overeenkomstig de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwikkelde families tot een onderhandelde oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de Kanun sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (hakmarrja), uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Dat uw verklaringen sinds 1993 in een bloedwraak verwickeld te zijn geenszins overtuigen blijkt uit de volgende vaststellingen. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u sinds 1999 regelmatig voor een bepaalde periode vanuit Griekenland naar Albanië kwam. Enerzijds zocht u uw gezin op en anderzijds kocht u grond in de stad Elbasan waarop u een huis liet bouwen door arbeiders. U verklaarde tijdens de bouw te zijn gevallen en een been te hebben gebroken dat bij u thuis door een arts werd verzorgd (gehoor CGVS II, p.18,19). Deze activiteiten zijn allesbehalve in overeenstemming te brengen met het gedrag van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft, en zeker niet met dat van een persoon die beweert in het kader van een bloedwraak gevisieerd te worden. In het kader hiervan dient tevens te worden gewezen op een specifieke opmerking in het door u neergelegde gerechtelijke document, met name een vonnis van de Arrondissementsrechtbank van 2 juni 2005 (zie document 6SS), waarin concreet wordt gesteld dat de relatie tussen de leden van de familie van de beschuldigde en de familie van het slachtoffer niet gespannen zijn. Deze gegevens staan dan ook haaks op uw bewering en de beweringen van uw zoon B. (...) dat uw zonen na het incident in 1993 niet meer naar school zijn kunnen gaan en zelfs concreet met de dood bedreigd zouden zijn geweest door de tegenpartij (gehoor CGVS I, p.7,11,12,13). Voorts kon u nauwelijks informatie verstrekken over hoe de bloedwraak werd bekend gemaakt/ingeleid. U stelde hierover enkel dat de familie van Z. (...) aan uw broer H. (...) meedeelde dat ze zich op u, en indien ze u niet zouden vinden, zich op uw zonen zouden wreken (gehoor CGVS II, p.24,25). Tevens moet vastgesteld worden dat waar u aanvankelijk stelde dat M. (...)en zijn zonen concreet bedreigd waren door A. (...) (gehoor CGVS, p.10,11), u vervolgens verklaarde dat u eigenlijk niet op de hoogte bent of uw broer M. (...)en diens zonen gevisieerd zijn in de bloedvete (gehoor CGVS II, p.25). Dergelijke informatie is echter essentiële informatie in een bloedwraakzaak en het is dan ook geenszins overtuigend dat u niet zou weten of uw broer M. (...), mede veroordeelde bij de moord, en/of diens zonen gevisieerd worden in de bloedwraakzaak. Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat de kennis van uw zoon B. (...) over de tegenpartij beperkt is en zijn zijn reisbewegingen (B. (...) reisde sinds 2005 frequent over en weer tussen Albanië en Griekenland) maar moeilijk in overeenstemming te brengen met die van een persoon die stelt in een bloedwraak te verkeren.

Voorts, wat betreft uw verklaringen over het door u beweerde verzoenings-/bemiddelingsproces, dient te worden gewezen op enkele markante inconsistenties tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw zoon B. (...). Hoewel u verklaart dat de verzoeningscommissie twee maal, in 2000 en in 2009, een poging ondernam te bemiddelen met de familie van het slachtoffer, blijken uw verklaringen daarover nogal vaag (gehoor CGVS II, p.26). Waar u aanvankelijk stelde dat de verzoeningscommissie sinds 2000 in uw zaak tussenkwam en dat u in 2000 om een verzoening zou hebben gevraagd (zie vragenlijst CGVS, vraag 5 en gehoor CGVS I, p.15), verklaarde u vervolgens dat u persoonlijk in 2000 nooit zelf de verzoeningscommissie naar de tegenpartij stuurde. U stelde zelfs niet te weten wie de zaak had geregeld, noch wie de commissie eventueel stuurde om te bemiddelen. In 2009 zou dan weer uw echtgenote de verzoeningscommissie hebben aangesproken. Wie de verzoeningscommissie daarop zou hebben aangesproken van de tegenpartij kon u niet met zekerheid zeggen. Evenmin wist u te melden wie van de verzoeningscommissie betrokken was met de procedure, noch wie van de tegenpartij ze niet had willen ontvangen (gehoor CGVS II, p.26). Uw zoon, B. (...), verklaarde over de hele verzoeningspogingen dan weer dat hij had vernomen dat u in 2000, 2008, 2009 en in 2010, persoonlijk verzoeningspogingen ondernam. Zo zou u reeds in 2000 mensen van de verzoeningscommissie bij u thuis hebben ontvangen en hen zelfs hebben voorgesteld geld aan de familie van het slachtoffer te bieden (gehoor CGVS I zoon, p.9,10). Dergelijke informatie vormt nochtans net de essentie van een bloedwraak. Indien u werkelijk in een bloedvete verwickeld zou zijn, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u coherente verklaringen zou kunnen afleggen met betrekking tot het verloop van de feiten, vanaf de inleiding van de bloedwraak tot en met de concrete gebeurtenissen/acties die daarop volgden. Hieraan moet nog toegevoegd worden dat u als bewijs van het bestaan van uw bloedwraak een attest neerlegde van de verzoeningscommissie "Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqiperise" (Missionarissen voor Vrede en Verzoening van Albanië). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gemakkelijk in Albanië gekocht kunnen worden. Deze organisatie kwam in het verleden herhaaldelijk in opspraak voor het uitreiken van valse attesten. Ook aan het door u neergelegde attest van de Missionarissen voor Vrede en Verzoening van Albanië kan geen enkele authenticiteitswaarde noch bewijskracht worden toegekend. Behalve dat de stempel onderaan het blad een kleurenkopie blijkt, is het hoogst merkwaardig dat in tekst die werd opgesteld in het Albanees, diakritische tekens ontbreken. Hoewel er wordt gemeld dat de organisatie inspanningen leverde om tot een verzoening te komen, geeft men nergens in het document concrete stappen weer die men zou hebben ondernomen. Evenmin wordt er verwezen naar concrete gebeurtenissen na het incident van 1993 die eigen zijn aan het bestaan van een bloedvete. Er wordt enkel gewag gemaakt van het feit dat u zich bedreigd voelt door de familie van het slachtoffer.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hecht het Commissariaat-generaal geen geloof aan uw verklaringen dat u sinds de moord op Z. (...) in bloedwraak met de familie/clan van Z. (...) verkeert.

Aangaande de door u aangehaalde bedreigingen na uw vrijlating in oktober 2014 dient voorts te worden gewezen op een belangrijke omissie en enkele inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk op 17 november 2014 tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 oktober 2014 naar het politiecommissariaat te zijn gegaan om een paspoort aan te vragen. Onderweg zou u door een onbekende zijn bedreigd. Wanneer u op 14 november 2014 uw paspoort kon gaan afhalen diende u een klacht in tegen uw belager. De volgende dag zou u zijn vertrokken (zie CGVS-vragenlijst, vraag 5). Op uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 2 december 2014 verklaarde u echter dat u na op 31 oktober te zijn bedreigd door een onbekende, rechtsomkeer maakte en geen paspoort aanvraagde. Pas op 1 november 2014 vroeg u een paspoort aan. U kreeg op 4 november 2014 het bericht dat uw paspoort klaar was waarop u op 5 november 2015 uw document ging afhalen. U stelde expliciet dat u de dag van het afhalen van uw paspoort geen klacht indiende. Pas op 14 november 2014 diende u klacht in tegen verschillende bedreigingen. Behalve dat u door een onbekende op straat was bedreigd beweerde u plotsklaps ook dreig telefoons te hebben ontvangen, een feit waarover u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit gewag had gemaakt (gehoor CGVS I, pp.17-24). Geconfronteerd met deze merkwaardigheden stelde u enkel dat de data bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd waren genoteerd. Die uitleg overtuigt geenszins daar de vastgestelde inconsistenties niets te maken hebben met (exacte) data, maar betrekking hebben op de weergave van de beweerde feiten.

Bovenstaande bedenkingen ter zijde gelaten heeft u verder niet aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of in geval van nieuwe problemen bij een eventuele terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nadat u stelde bedreigd te zijn geweest door een onbekende legde u uit dat de wijkagent u aanraadde een aangifte te doen van het incident. De wijkagent zou u zelfs hebben vergezeld toen u uw paspoort ging afhalen. Toen u besloot een aangifte te doen van bedreigingen, werd uw klacht genoteerd bij de politie. Ter staving van deze aangifte legde u een proces verbaal van uw verklaringen neer waaruit blijkt dat de politie uw aangifte doorstuurde naar het parket (document 6,7). Dat het Openbaar Ministerie uiteindelijk, na onderzoek van uw klacht, het onderzoek besloot te onderbreken, kan niet zonder meer worden gezien als een onwil van de Albanese autoriteiten om u hulp en/of bescherming te bieden. Het uitblijven van onmiddellijk resultaat kan andere oorzaken hebben (geen juiste identificatie van de daders, gebrek aan bewijs, onderzoeksdaden,...). U verklaarde in dit verband trouwens dat de dader(s) onbekenden waren (gehoor CGVS I pp.16-18). Hieraan moet toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u dan ook niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook uw neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Albanese paspoort, uw geboortakte en uw akte van familiesamenstelling bevatten louter persoonsgegevens, die hier niet worden betwist. De door u neergelegde bundel gerechtelijke documenten en documenten aangaande het onderzoek naar de gebeurtenissen in 1993, bevestigen het door u aangehaalde incident en uw veroordeling. Ook deze feiten staan op zich niet ter discussie. Evenmin staat uw detentie en officiële vrijlating, bevestigd in een attest van vrijlating, ter discussie. Uw overige documenten kwamen in deze beslissing reeds aan bod.

Ten slotte moet opgemerkt worden dat ook uw zoon B. (...) in het kader van zijn asielaanvraag de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 6 EVRM, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het loyaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad bemerkt vooreerst dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande het incident in april 1993 niet stroken met de gegevens in de door haar neergelegde gerechtelijke documenten, oppert verzoekende partij dat het feit dat zij blijft stellen dat haar broer niet betrokken was bij het overlijden van Z. – in tegenstelling tot wat het vonnis van de Albanese rechtbank stelt – geenszins doorslaggevend is om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij te ondermijnen.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het zeer opmerkelijk is dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande het incident in april 1993 niet stroken met de gegevens in de door haar neergelegde gerechtelijke documenten. Ter verklaring hiervan voerde verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat A. opzettelijk foutieve verklaringen aflegde over haar broer M. om haar broer erbij te luizen (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 02/12/2014, p. 9), hetgeen evenwel een blote bewering betreft. Daarenboven werd door verwerende partij tevens vastgesteld dat de zoon van verzoekende partij, B. M., aanvankelijk tijdens zijn eerste gehoor verklaarde dat hij net zoals zijn moeder en zijn beide zussen de bewuste dag thuis was, dat Z. vergezeld van zijn twee zonen voorbij hun woning kwam op het moment van het incident, dat zijn vader wanneer hij na het schietincident binnen kwam gewapend was en vergezeld was van zijn broer M. en dat zijn vader en M. beiden vertrokken, terwijl hij later bij zijn tweede gehoor, op dezelfde dag als het eerste gehoor van verzoekende partij, zijn verklaringen plots aanpaste en verklaarde dat hij van verzoekende partij had vernomen dat zijn oom M. niet aanwezig was bij het incident en dat de twee

zonen zijn oom M. valselijk hadden beschuldigd van medeplichtigheid. Deze vaststellingen ondermijnen wel degelijk de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij.

2.2.5.1. Waar verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt ertoe doet besluiten dat de situatie waarin verzoekende partij stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (*gjakmarrja*), zoals die door de *Kanun* van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd, en dat vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de *Kanun* houden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd worden en niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, maakt verzoekende partij volgende opmerking in haar verzoekschrift.

Verzoekende partij wijst erop dat in de praktijk evenwel de voorschriften van de *Kanun* niet steeds gevolgd worden, maar dat niettemin de bloedwraak zelf beoogd blijft, en meent dat de bepalingen van de Vluchtelingenconventie niet restrictief opgevat mogen worden. Het feit dat verzoekende partij niet volgens de voorschriften van de *Kanun* op de hoogte werd gebracht van de bloedwraak doet geen enkele afbreuk aan het feit dat de familie van Z. verzoekende partij en haar mannelijke familieleden naar het leven staan en dat zij derhalve een gegronde vrees op vervolging hebben. Verzoekende partij bemerkt dat niet de wijze waarop men iemands dood beraamt cruciaal is voor het beoordelen van een ernstig gevaar, maar wel het feit dat men iemand tracht te doden. Voorts bemerkt verzoekende partij dat verwerende partij niet betwist dat zij strafrechtelijk werd veroordeeld voor de dood van Z., waardoor het, gelet op deze feiten, “*verre van denkbeeldig*” is dat de zoon van Z. “*het credo oog om oog, tand om tand wenst in praktijk om te zetten*”.

Inzake de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij sinds 1999 regelmatig voor een bepaalde periode vanuit Griekenland naar Albanië kwam en dat haar activiteiten niet in overeenstemming te brengen zijn met het gedrag van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft, en zeker niet met dat van een persoon die beweert in het kader van een bloedwraak gevisieerd te worden, onderstreept verzoekende partij dat zij toen naar de nieuwe verblijfplaats van haar gezin in Albanië terugkeerde en dat deze kortstondige bezoeken in verborgenheid en discretie plaatsvonden.

Aangaande de bemerking van verwerende partij dat door verzoekende partij verklaard werd dat zij niet op de hoogte is of haar broer M. en diens zonen gevisieerd zijn in de bloedvete, terwijl dergelijke informatie essentieel is in een bloedwraakzaak en het dan ook geenszins overtuigend is dat verzoekende partij niet zou weten of haar broer M., mede veroordeelde bij de moord, en/of diens zonen gevisieerd worden in de bloedwraakzaak, wijst verzoekende partij erop dat zij haar broer sinds de feiten in 1993 niet meer heeft teruggezien en er evenmin nog contact mee heeft gehad.

Inzake de vaststelling van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij over de twee pogingen, in 2000 en in 2009, die de verzoeningscommissie zou hebben ondernomen om te bemiddelen met de familie van het slachtoffer, nogal vaag blijken, bemerkt verzoekende partij dat zij in 2000 in Griekenland verbleef en dat zij in 2009 in de gevangenis zat, waardoor zij dan ook niet in detail kennis heeft kunnen nemen “*van alle feitelijke en procedure bijzonderheden in het kader van de pogingen van de verzoeningscommissie*”. Bovendien was het voor verzoekende partij meer van belang of de familie van Z. open stond voor een verzoening, en niet zozeer de vraag naar de bijzondere modaliteiten van de verzoeningsprocedure.

Verder benadrukt verzoekende partij dat door haar stukken werden voorgelegd van de verzoeningscommissie die in haar zaak tussenkwam en meent zij dat indien verwerende partij de authenticiteit van deze stukken betwist, zij zich daaromtrent niet kan beperken tot loutere beweringen, doch *in concreto* dient te bewijzen dat er inderdaad sprake is van bedrog en/of schrieffervalsing.

2.2.5.2. Daar waar verzoekende partij bemerkt dat in de praktijk de voorschriften van de *Kanun* niet steeds worden gevolgd, maar dat niettemin de bloedwraak zelf beoogd blijft, dat de bepalingen van de Vluchtelingenconventie niet restrictief opgevat mogen worden en dat het feit dat *in casu* de voorschriften van de *Kanun* niet werden gevolgd geen enkele afbreuk doet aan het gegeven dat de familie van Z. verzoekende partij naar het leven staat, verwijst de Raad evenwel naar de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een “*sociale groep*” beschouwt en oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht. Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude ere- en gedragscode. Overeenkomstig de klassieke erecode (de *Kanun*) kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak,

van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de *Kanun* binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwikkelde families tot een onderhandelde oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de *Kanun* sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (*hakmarrja*), uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de *Kanun* houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 6).

In casu heeft verzoekende partij geenszins aannemelijk gemaakt dat zij sinds de moord op Z. in bloedwraak met de familie/clan van Z. verkeert. Ten eerste werd door verwerende partij in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekende partij sinds 1999 regelmatig voor een bepaalde periode vanuit Griekenland naar Albanië kwam en dat haar activiteiten tijdens deze bezoeken allesbehalve in overeenstemming te brengen zijn met het gedrag van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft, en zeker niet met dat van een persoon die beweert in het kader van een bloedwraak geviseerd te worden. Daar waar verzoekende partij desbetreffend argumenteert dat deze bezoeken op het nieuwe adres van haar gezin in de stad Elbasan waren, dat ze kortstondig waren en in verborgenheid en discretie plaatsvonden, wijst de Raad erop dat verzoekende partij haar gezin opzocht en daarnaast grond kocht in de stad Elbasan waarop zij een huis liet bouwen door arbeiders. Verzoekende partij verklaarde tijdens de bouw te zijn gevallen en een been te hebben gebroken dat bij haar thuis door een arts werd verzorgd (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/01/2015, p. 18-19). Dergelijke activiteiten zijn dan ook niet in overeenstemming te brengen met het gedrag dat verwacht kan worden van een persoon die beweert in het kader van een bloedwraak geviseerd te worden, daar uit de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 6) blijkt dat alle door de wraaknemers geviseerde mannen zich vanaf het moment dat de vendetta wordt verkondigd door de tegenpartij verplicht zien zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Verder blijkt uit diezelfde informatie dat omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte is van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Het doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bewering van verzoekende partij te verkeren in een bloedwraak dat verzoekende partij nauwelijks informatie kon verstrekken over hoe de bloedwraak werd bekend gemaakt/ingeleid en dat zij hierover enkel stelde dat de familie van Z. aan haar broer H. meedeelde dat ze zich op haar, en indien ze haar niet zouden vinden, zich op haar zonen zouden wreken. Ook stelde verzoekende partij aanvankelijk dat haar broer M. en zijn zonen concreet bedreigd waren door A., om vervolgens dan weer te verklaren dat zij eigenlijk niet op de hoogte is of haar broer M. en diens zonen geviseerd zijn in de bloedvete. Gezien dit evenwel essentiële informatie betreft in een bloedwraakzaak is het evenwel geenszins overtuigend dat zij niet zou weten of haar broer M., medeveroordeelde bij de moord, en/of diens zonen geviseerd worden in de bloedwraakzaak. Het feit dat verzoekende partij haar broer sinds de feiten in 1993 niet meer heeft teruggezien en er evenmin nog contact mee heeft gehad kan niet volstaan om te verklaren waarom zij hiervan niet op de hoogte is gelet op het publieke karakter van de wens tot bloedwraak. Verder werd door verwerende partij nog opgemerkt dat in het door verzoekende partij neergelegde vonnis van de Arrondissementsrechtbank van 2 juni 2005 gesteld wordt dat de relatie tussen de leden van de familie van de beschuldigde en de familie van het slachtoffer niet gespannen zijn, hetgeen haaks staat op de bewering van verzoekende partij en de beweringen van haar zoon B. dat de zonen van verzoekende partij na het incident in 1993 niet meer naar school zijn kunnen gaan en zelfs concreet met de dood bedreigd zouden zijn geweest door de tegenpartij. Ten slotte is de beperkte kennis van haar zoon B. over de tegenpartij en zijn reisbewegingen (hij reisde sinds 2005 frequent over en weer tussen Albanië en Griekenland) maar moeilijk in overeenstemming te brengen met die van een persoon die stelt in een bloedwraak te verkeren.

Verder treedt de Raad verwerende partij bij in haar motivering dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij over het door haar beweerde verzoenings-/bemiddelingsproces, gelet op enkele markante inconsistenties tussen de verklaringen van verzoekende partij en de verklaringen van haar zoon B.. Zo verklaarde verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij in 2000 mensen van het verzoeningscomité naar de familie van Z. stuurde

(administratief dossier, stuk 17, vragenlijst, vraag 3.5). Ook tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde zij dat zij in 2000 gevraagd heeft om verzoening (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 02/12/2014, p. 15). Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelt zij echter plots dat zij persoonlijk in 2000 nooit zelf de verzoeningscommissie naar de tegenpartij stuurde en dat zij zelfs niet wist wie de zaak had geregeld en evenmin wie de commissie eventueel stuurde om te bemiddelen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/01/2015, p. 26). De opmerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij in 2000 in Griekenland verbleef, waardoor zij hiervan niet in detail op de hoogte kan zijn, kan geenszins deze incoherente verklaringen van verzoekende partij verklaren daar zij hiermee niet verklaart waarom zij dan aanvankelijk aangaf zelf in 2000 om een verzoening te hebben gevraagd. Verder verklaarde verzoekende partij dat in 2009 haar echtgenote de verzoeningscommissie had aangesproken, doch wist verzoekende partij niet wie de verzoeningscommissie daarop zou hebben aangesproken van de tegenpartij, wie van de verzoeningscommissie betrokken was met de procedure, noch wie van de tegenpartij ze niet had willen ontvangen. Deze vage verklaringen van verzoekende partij kunnen niet verklaard worden door het loutere feit dat zij in 2009 in de gevangenis zat. Immers had zij ruimschoots de tijd om daarover meer informatie te vergaren, bijvoorbeeld via haar echtgenote. Waar verzoekende partij stelt dat het voor haar meer van belang was of de familie van Z. open stond voor een verzoening en niet zozeer de vraag naar de bijzondere modaliteiten van de verzoeningsprocedure, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij niet op de hoogte was aangaande een aantal eenvoudige elementen omtrent het verloop van het verzoeningsproces, waarvan verwacht mag worden dat verzoekende partij zich hiernaar zou informeren, zoals wie het initiatief had genomen voor de verzoening, wie de commissie stuurde om te bemiddelen, wie van de tegenpartij de commissie had aangesproken en wie van de tegenpartij de commissie niet had willen ontvangen. Daarnaast benadrukt de Raad nog dat de verklaringen van verzoekende partij over het verzoeningsproces geenszins overeenstemmen met de verklaringen van haar zoon B., die stelde dat hij had vernomen dat verzoekende partij in 2000, 2008, 2009 en in 2010 persoonlijk verzoeningspogingen ondernam en dat verzoekende partij reeds in 2000 mensen van de verzoeningscommissie bij haar thuis zou hebben ontvangen en hen zelfs zou hebben voorgesteld geld aan de familie van het slachtoffer te bieden (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 8, gehoorverslag CGVS B. M. d.d. 04/11/2014, p. 9-10), hetgeen verder de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij over het door haar beweerde verzoeningsproces ondermijnt.

Daar waar verzoekende partij benadrukt dat door haar stukken werden voorgelegd van de verzoeningscommissie die in haar zaak tussenkwam en meent dat indien verwerende partij de authenticiteit van deze stukken betwist, zij zich daaromtrent niet kan beperken tot loutere beweringen, doch *in concreto* dient te bewijzen dat er inderdaad sprake is van bedrog en/of schriftvervalsing, stelt de Raad evenwel vast dat door verwerende partij uitgebreid gemotiveerd werd waarom er aan het door verzoekende partij neergelegde attest van de verzoeningscommissie Missionarissen voor Vrede en Verzoening van Albanië geen enkele authenticiteitswaarde noch bewijskracht kan worden toegekend. Vooreerst blijkt uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 1-2) dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gemakkelijk in Albanië gekocht kunnen worden en dat deze organisatie in het verleden herhaaldelijk in opspraak kwam voor het uitreiken van valse attesten. Verder is het, naast de vaststelling dat de stempel onderaan het blad een kleurenkopie blijkt, hoogst merkwaardig dat in de tekst die werd opgesteld in het Albanees, diakritische tekens ontbreken. Voorts geeft men, hoewel er wordt gemeld dat de organisatie inspanningen leverde om tot een verzoening te komen, nergens in het document concrete stappen weer die men zou hebben ondernomen en wordt er evenmin verwezen naar concrete gebeurtenissen na het incident van 1993 die eigen zijn aan het bestaan van een bloedvete. Er wordt louter gewag gemaakt van het feit dat verzoekende partij zich bedreigd voelt door de familie van het slachtoffer. Dat verwerende partij zich beperkt tot "*loutere beweringen*" kan door de Raad dan ook niet worden bijgetreden. Bovendien wijst de Raad er nog op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Ten slotte bemerkt de Raad nog dat het louter gegeven dat verzoekende partij strafrechtelijk werd veroordeeld voor de dood van Z., hetgeen inderdaad niet betwist wordt, geenszins volstaat om aan te tonen dat zij sinds de dood van Z. in een bloedwraak verkeert. Met haar betoog dat het "*verre van denkbeeldig*" is dat de zoon van Z. "*het credo oog om oog, tand om tand wenst in praktijk om te zetten*" weerlegt verzoekende partij op geen enkele manier bovenstaande vaststellingen waaruit duidelijk blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij sinds de moord op Z. in bloedwraak met de familie/clan van Z. zou verkeren.

2.2.6.1. Wat betreft de door verwerende partij vastgestelde omissie en enkele inconsistenties in de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij aangaande de door haar aangehaalde bedreigingen na haar vrijlating in oktober 2014, stelt verzoekende partij dat *grosso modo* haar verklaringen niet van elkaar afwijken. Volgens verzoekende partij is het wel degelijk mogelijk dat verzoekende partij dan wel de Dienst Vreemdelingenzaken zich vergisten bij het noteren van de verschillende data in de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij. Het betreft dan ook een loutere materiële mislag, die geen kwade trouw noch leugenachtigheid impliceert.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij op 31 oktober 2014 naar het politiecommissariaat was gegaan om een paspoort aan te vragen, dat zij onderweg door een onbekende was bedreigd en dat zij wanneer zij op 14 november 2014 haar paspoort kon gaan afhalen een klacht indiende tegen haar belager, waarna zij de volgende dag zou zijn vertrokken (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal van 2 december 2014 verklaarde zij echter dat zij na op 31 oktober 2014 te zijn bedreigd door een onbekende, rechtsomkeer maakte en geen paspoort aanvraag, dat zij pas op 1 november 2014 een paspoort aanvraag, hetwelk zij op 5 november 2015 ging afhalen, dat zij de dag van het afhalen van haar paspoort geen klacht indiende en dat zij pas op 14 november 2014 een klacht indiende tegen verschillende bedreigingen. Tevens beweerde verzoekende partij, behalve dat zij door een onbekende op straat was bedreigd, plotsklaps ook dreig telefoons te hebben ontvangen, een feit waarover zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit gewag had gemaakt (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 02/12/2014, p. 17-24). Gelet op deze totaal verschillende weergave van de feiten in haar opeenvolgende verklaringen, kan de opmerking van verzoekende partij dat haar verklaringen "*grosso modo*" niet van elkaar afwijken dan ook niet door de Raad worden bijgetreden. Wat betreft het argument van verzoekende partij dat de vastgestelde inconsistenties louter het gevolg zouden zijn van een vergissing bij het noteren van de verschillende data, bemerkt de Raad dat in de bestreden beslissing reeds opgemerkt wordt dat de vastgestelde inconsistenties niets te maken hebben met (exacte) data, maar betrekking hebben op de weergave van de beweerde feiten, waardoor dit argument dan ook niet van aard is om de vastgestelde incoherenties te verklaren.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift bemerkt dat zij een door het Openbaar Ministerie te Albanië opgesteld schrijven aanbracht waaruit blijkt dat zij een klacht neerlegde van de bedreigingen van de familie van Z. en dat ook haar zoon B. melding maakt van bedreigingen, wijst de Raad erop dat het neerleggen van een klacht bij het openbaar ministerie op geen enkele manier aantoont dat de feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan.

2.2.8.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen of onvoldoende beroep kon doen of in geval van nieuwe problemen bij een eventuele terugkeer naar Albanië zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van terugkeer naar Albanië voor haar een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, betoogt verzoekende partij dat de mogelijkheden van de politiediensten in Albanië veeleer beperkt zijn en dat de Albanese overheid veel moeite heeft om de problematiek inzake bloedwraak het hoofd te bieden. Dit blijkt volgens verzoekende partij ook impliciet uit het arrest van de Raad van State d.d. 23 oktober 2014, dat Albanië van de lijst van veilige landen deed schrappen. Bovendien is de rechtstaat in Albanië tamelijk jong, in tegenstelling tot de jarenlange traditionele canonieke regels. Verder bemerkt verzoekende partij nog dat zij de politiediensten heeft gecontacteerd, doch zonder enig resultaat. Verwerende partij interpreteert het feit dat het parket de zaak niet verder heeft onderzocht echter verkeerdelijk als een indicatie van het onterecht zijn van de klacht van verzoekende partij, terwijl dit daarentegen beschouwd moet worden als een indicatie van de praktische onmogelijkheid (beperkte mankracht, geen concrete bewijzen tegen verdachten,...) om onderzoek te voeren.

2.2.8.2. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat de Albanese autoriteiten veel moeite hebben om de problematiek inzake bloedwraak het hoofd te bieden, wijst de Raad verzoekende partij er evenwel op dat verzoekende partij op basis van haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij betrokken is in een bloedwraak. De door verzoekende partij aangehaalde feiten – voor zoverre er al geloof aan kan worden gehecht – betreffen louter interpersoonlijke problemen die het gemeenrechtelijk niveau niet overstijgen.

Verder is de Raad van oordeel dat verwerende partij met betrekking tot de werking van de Albanese politie en de mogelijkheid tot bieden van bescherming in geval van gewelddaden van gemeenrecht, zich baserend op de informatie die door haar werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 7), terecht het volgende motiveert: *“Hieraan moet toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”*

Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij en de neergelegde documenten met betrekking tot haar aangifte van de bedreigingen in oktober 2014 geenszins enige onwil van de Albanese autoriteiten om verzoekende partij hulp en/of bescherming te bieden. Nadat verzoekende partij stelde bedreigd te zijn geweest door een onbekende, legde zij uit dat de wijkagent haar aanraadde een aangifte te doen van het incident. De wijkagent zou haar zelfs hebben vergezeld toen zij haar paspoort ging afhalen. Toen zij besloot een aangifte te doen van bedreigingen, werd haar klacht genoteerd bij de politie. Uit het door verzoekende partij aangebrachte proces-verbaal (administratief dossier, stuk 15, documenten, delen 7-8) blijkt dat de politie haar aangifte doorstuurde naar het parket. Het gegeven dat het Openbaar Ministerie uiteindelijk, na onderzoek van de klacht van verzoekende partij, het onderzoek besloot te onderbreken, kan niet zonder meer worden gezien als een onwil van de Albanese autoriteiten om haar hulp en/of bescherming te bieden. Immers kan het uitblijven van onmiddellijk resultaat andere oorzaken hebben (geen juiste identificatie van de daders, gebrek aan bewijs, onderzoeksdaden,...). Door verzoekende partij werd in dit verband trouwens verklaard dat de dader(s) onbekenden waren. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat verwerende partij het feit dat het parket de zaak niet verder heeft onderzocht verkeerdelijk interpreteert als een indicatie van het onterecht zijn van de klacht van verzoekende partij, terwijl dit daarentegen beschouwd moet worden als een indicatie van de praktische onmogelijkheid om onderzoek te doen, stelt de Raad vast dat dit betoog blijk geeft van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens wordt gesteld dat het feit dat het parket de zaak niet verder heeft onderzocht beschouwd moet worden als een indicatie van het onterecht zijn van de klacht van verzoekende partij. Wel motiveert verzoekende partij dat het uitblijven van onmiddellijk resultaat andere oorzaken kan hebben dan een onwil in hoofde van de Albanese autoriteiten om verzoekende partij hulp en/of bescherming te bieden, zoals geen juiste identificatie van de daders, gebrek aan bewijs, onderzoeksdaden, enz..

De Raad besluit dan ook dat verzoekende partij niet *in concreto* heeft aangetoond dat zij geen of onvoldoende beroep kon doen – of in geval van nieuwe problemen bij een eventuele terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van terugkeer naar Albanië voor haar een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert uit twee arresten van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentswaarde heeft. De asielaanvraag van verzoekende partij dient op individuele wijze te worden beoordeeld. Verzoekende partij dient daarbij haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken doch blijft hiertoe manifest in gebreke.

2.2.10.1. Voorts betoogt verzoekende partij nog in haar verzoekschrift dat tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal haar recht op een daadwerkelijke en effectieve bijstand van haar raadsman en haar recht op een onpartijdige tolk werden geschonden en dat tevens het zorgvuldigheidsbeginsel en het loyaliteitsbeginsel geschonden werden door de dienstdoende ambtenaar. Immers trachtte haar raadsman tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal meermaals met haar te communiceren, doch weigerde de tolk de opmerkingen van de raadsman te vertalen en bemerkte de dienstdoende ambtenaar van het Commissariaat-generaal dat de tolk tijdens het gehoor niet hoefde te vertalen tussen advocaat en asielzoeker.

2.2.10.2. De Raad bemerkt vooreerst dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

Verder wijst de Raad op de inhoud van artikel 19, §§ 1-2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgende bepaalt: “§ 1. De asielzoeker kan zich tijdens de behandeling van zijn aanvraag bij het Commissariaat-generaal laten bijstaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon.

De advocaat of de vertrouwenspersoon kan het gehoor van de asielzoeker bijwonen. Elke verstoring van het gehoor zal door de ambtenaar onmiddellijk worden gemeld aan zijn functionele overste en worden genoteerd in de notities van het gehoor.

De afwezigheid van de advocaat of van de vertrouwenspersoon belet de ambtenaar niet de asielzoeker persoonlijk te horen.

§ 2. De advocaat of de vertrouwenspersoon komt niet tussen tijdens het gehoor, maar heeft de mogelijkheid mondelinge opmerkingen te formuleren op het einde van het gehoor.”. Evenwel blijkt uit de lezing van het gehoorverslag dat de advocaat van verzoekende partij in weerwil van de wetgeving tussenkwam tijdens het gehoor (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/01/2015, p. 3) en vervolgens nadat hem er op gewezen werd dat dit niet kon andermaal een vraag formuleerde (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/01/2015, p. 6). Daarenboven verklaarde de betreffende tolk dat ze de advocaat tijdens de pauze (tijdens het kopiëren van de documenten) wel degelijk bijgestaan heeft bij het vertalen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/01/2015, p. 29). Bovenstaand betoog van verzoekende partij kan dan ook geenszins door de Raad worden bijgetreden.

2.2.11. Met betrekking tot het attest van de verzoeningscommissie, de documenten inzake de strafrechtelijke veroordeling van verzoekende partij en de documenten omtrent de door verzoekende partij neergelegde klacht bij de politie aangaande de bedreigingen die als bijlage bij het verzoekschrift worden gevoegd, wijst de Raad erop dat het louter opnieuw bijbrengen van reeds aan het administratief dossier toegevoegde documenten geen weerlegging uitmaakt van de desbetreffende motivering van verwerende partij waarbij deze documenten duidelijk in overweging werden genomen.

2.2.12. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij noch aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, aangezien zij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij in bloedwraak verkeert met de familie van Z. en zij evenmin aannemelijk maakt zich voor de door haar voorgehouden problemen – voor zoverre er geloof aan kan worden gehecht – niet te kunnen beroepen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

Verder wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 2 december 2014 en 19 januari 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de

zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT